Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

10 iunie 2021 *

„Trimitere preliminară – Regimul general al accizelor – Directiva 2008/118/CE – Articolul 33 alineatul (3) – Produse «eliberate pentru consum» într-un stat membru și deținute în scopuri comerciale în alt stat membru – Persoană plătitoare de accize devenite exigibile pentru aceste produse – Persoană care deține produsele destinate livrării în alt stat membru – Transportatorul produselor”

În cauza C-279/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) [Curtea de Apel (Anglia și Țara Galilor) (Secția civilă), Regatul Unit], prin decizia din 19 martie 2019, primită de Curte la 3 aprilie 2019, în procedura

The Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs

împotriva

WR,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul M. Vilaras, președinte de cameră, domnii N. Piçarra (raportor), D. Šváby și S. Rodin și doamna K. Jürimäe, judecători,

avocat general: domnul E. Tanchev,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru WR, de S. Panesar, solicitor, și D. Bedenham, barrister;

– pentru guvernul Regatului Unit, de S. Brandon, în calitate de agent, J. Simor, QC, și E. Mitrophanous, barrister;

– pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de A. Collabolletta, avvocato dello Stato;

– pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman, J. Langer și J. Hoogveld, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: engleza.

– pentru Comisia Europeană, inițial de R. Lyal și C. Perrin, ulterior de C. Perrin, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 21 ianuarie 2021,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 33 alineatul (3) din Directiva 2008/118/CE a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind regimul general al accizelor și de abrogare a Directivei 92/12/CEE (JO 2009, L 9, p. 12).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (Administrația Fiscală și Vamală, Regatul Unit), pe de o parte, și WR, pe de altă parte, în legătură cu legalitatea unei decizii de plată, adresată acestuia din urmă, a accizelor devenite exigibile pentru produsele pe care le-a transportat către Regatul Unit fără a fi însoțite de un document administrativ valid care să dovedească faptul că această deplasare a avut loc în regim suspensiv de accize.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Considerentele (2) și (8) ale Directivei 2008/118 au următorul cuprins:

„(2) Condițiile privind perceperea accizelor pentru produsele reglementate de Directiva 92/12/CEE [a Consiliului din 25 februarie 1992 privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor produse (JO 1992, L 76, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 129)], denumite în continuare «produse accizabile», trebuie să rămână armonizate pentru a garanta buna funcționare a pieței interne.

[…]

(8) Dat fiind faptul că, pentru buna funcționare a pieței interne, rămâne necesar ca atât conceptul, cât și condițiile de exigibilitate a accizelor să fie aceleași în toate statele membre, este necesar să se clarifice la nivel[ul Uniunii] în ce moment sunt eliberate pentru consum produsele accizabile și cui îi revine obligația de a plăti acciza."

4 Potrivit articolului 1 alineatul (1) litera (b) din această directivă:

„Prezenta directivă stabilește un regim general pentru accizele percepute, direct sau indirect, [asupra] consumului următoarelor produse […]:

[…]

(b) alcoolul și băuturile alcoolice reglementate de Directivele 92/83/CEE [a Consiliului din 19 octombrie 1992 privind armonizarea structurilor accizelor la alcool și băuturi alcoolice (JO 1992, L 316, p. 21, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 152)] și 92/84/CEE [a Consiliului din 19 octombrie 1992 privind apropierea ratelor accizelor la alcool și băuturi alcoolice (JO 1992, L 316, p. 29, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 159)]".

5 Articolul 4 din directiva menționată prevede:

„În sensul prezentei directive și al dispozițiilor sale de punere în aplicare, se aplică următoarele definiții:

[…]

7. «regim suspensiv de accize» înseamnă un regim fiscal aplicat producerii, transformării, deținerii sau deplasării de produse accizabile care nu fac obiectul unei proceduri sau al unui regim vamal suspensiv, accizele fiind suspendate;

[…]

11. «antrepozit fiscal» înseamnă un loc în care produsele accizabile sunt produse, transformate, deținute, primite sau expediate în regim suspensiv de accize de către un antrepozitar autorizat în cadrul activității sale, sub rezerva anumitor condiții stabilite de autoritățile competente din statul membru în care se află antrepozitul fiscal."

6 Capitolul II din aceeași directivă, intitulat „Exigibilitate, restituire, scutire de accize", cuprinde o secțiune 1, intitulată „Momentul și locul exigibilității", al cărei articol 7 prevede:

„(1) Accizele devin exigibile în momentul eliberării pentru consum și în statul membru în care se face eliberarea pentru consum.

(2) În sensul prezentei directive, «eliberare pentru consum» are unul dintre următoarele înțelesuri:

(a) ieșirea produselor accizabile, inclusiv neregulamentară, dintr-un regim suspensiv de accize;

(b) deținerea de produse accizabile în afara unui regim suspensiv de accize în cazul în care accizele nu au fost percepute în conformitate cu dispozițiile aplicabile din dreptul [Uniunii] și din legislația națională;

[…]"

7 Potrivit articolului 8 din Directiva 2008/118:

„(1) Persoana plătitoare de accize care au devenit exigibile este:

(a) în ceea ce privește ieșirea unor produse accizabile dintr-un regim suspensiv de accize, astfel cum se menționează la articolul 7 alineatul (2) litera (a):

[…]

(ii) în cazul unei nereguli în cursul unei deplasări a produselor accizabile în regim suspensiv de accize, astfel cum este definită la articolul 10 alineatele (1), (2) și (4): antrepozitarul autorizat, expeditorul înregistrat sau orice altă persoană care a garantat plata accizelor în conformitate cu articolul 18 alineatele (1) și (2) și orice persoană care a participat la ieșirea neregulamentară și care avea cunoștință sau care ar fi trebuit să aibă cunoștință în mod normal de caracterul neregulamentar al acestei ieșiri;

(b) în ceea ce privește deținerea unor produse accizabile, astfel cum se menționează la articolul 7 alineatul (2) litera (b): persoana care deține produsele accizabile sau orice altă persoană implicată în deținerea acestora;

[…]

(2) Atunci când mai multe persoane sunt obligate să plătească aceeași datorie privind accizele, acestea sunt obligate să plătească în solidar acea datorie."

8 Capitolul IV din această directivă, intitulat „Deplasarea produselor accizabile în regim suspensiv de accize", cuprinde o secțiune 1, intitulată „Dispoziții generale", al cărei articol 17 prevede la alineatul (1):

„Produsele accizabile pot fi deplasate în regim suspensiv de accize pe teritoriul [Uniunii], inclusiv dacă produsele sunt deplasate via o țară terță sau un teritoriu terț:

(a) de la un antrepozit fiscal la:
(i) un alt antrepozit fiscal;

[…]"

9 Acest capitol cuprinde o secțiune 2, intitulată „Procedura care trebuie urmată la deplasarea produselor accizabile în regim suspensiv de accize", al cărei articol 21 prevede:

„(1) O deplasare de produse accizabile este considerată ca având loc în regim suspensiv de accize doar dacă este însoțită de un document administrativ electronic procesat în conformitate cu alineatele (2) și (3).

(2) În sensul alineatului (1) din prezentul articol, expeditorul depune un proiect de document administrativ electronic la autoritățile competente din statul membru de expediție, prin intermediul sistemului informatizat menționat la articolul 1 din Decizia nr. 1152/2003/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 16 iunie 2003 privind informatizarea circulației și a controlului produselor supuse accizelor (JO 2003, L 162, p. 5, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 81)] […].

(3) Autoritățile competente din statul membru de expediție efectuează o verificare electronică a datelor din proiectul de document administrativ electronic.

În cazul în care datele nu sunt corecte, expeditorul este informat fără întârziere.

În cazul în care datele sunt corecte, autoritățile competente din statul membru de expediție îi atribuie documentului un cod de referință administrativ unic și îl comunică expeditorului.

[…]"

10 Intitulat „Deplasarea și impozitarea produselor accizabile după eliberarea pentru consum", capitolul V din directiva menționată cuprinde o secțiune 2, intitulată „Deținerea în alt stat membru", al cărei articol 33 prevede:

„(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 36 alineatul (1), în cazul în care produsele accizabile care au fost deja eliberate pentru consum într-un stat membru sunt deținute în scopuri comerciale în alt stat membru pentru a fi livrate sau utilizate pe teritoriul acestuia, produsele în cauză sunt supuse accizelor, iar accizele devin exigibile în acest alt stat membru.

În sensul prezentului articol, «deținere în scopuri comerciale» înseamnă deținerea de produse accizabile de către o altă persoană decât o persoană privată sau de către o persoană privată în alte scopuri decât pentru uz propriu și transportarea de către aceasta, în conformitate cu articolul 32.

[…]

(3) Persoana plătitoare de accize devenite exigibile este, în cazurile menționate la alineatul (1), persoana care efectuează livrarea sau deține produsele destinate livrării sau căreia îi sunt livrate produsele în cel de al doilea stat membru.

(4) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 38, în cazul în care produsele accizabile care au fost deja eliberate pentru consum într-un stat membru se deplasează în cadrul [Uniunii], în scopuri comerciale, produsele în cauză nu sunt considerate ca fiind deținute în aceste scopuri până în momentul în care ajung în statul membru de destinație, cu condiția ca deplasarea să se realizeze pe baza formalităților prevăzute la articolul 34.

[…]"

Dreptul Regatului Unit

11 Articolul 13 din Excise Goods (Holding, Movement and Duty Point) Regulations 2010 [Regulamentul din 2010 privind produsele accizabile (deținerea, transportul și momentul exigibilității)] (denumit în continuare „Regulamentul din 2010") prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) În cazul în care produsele accizabile deja eliberate pentru consum într-un alt stat membru sunt deținute în scopuri comerciale în Regatul Unit pentru a fi livrate sau utilizate în Regatul Unit, momentul în care accizele devin exigibile este momentul când aceste produse sunt astfel deținute pentru prima dată.

(2) În funcție de cazurile menționate la alineatul (1), persoana plătitoare de accize este persoana:

(a) care efectuează livrarea produselor;

(b) care deține produsele destinate livrării; sau

(c) căreia îi sunt livrate produsele."

Litigiul principal și întrebările preliminare

12 La 6 septembrie 2013, vehiculul greu de marfă condus de WR, lucrător independent, a fost oprit la sosirea sa în portul Dover (Regatul Unit) de funcționari ai United Kingdom Border Agency (Autoritatea pentru Controlul Frontierelor, Regatul Unit) (denumită în continuare „UKBA"). Vehiculul greu de marfă conținea produse accizabile, și anume 26 de paleți cu bere (denumite în continuare „produsele în cauză").

13 WR a prezentat funcționarilor UKBA o scrisoare de trăsură „Cargo Movement Requirement", întocmită în temeiul Convenției referitoare la contractul de transport internațional de mărfuri pe șosele, semnată la Geneva la 19 mai 1956, astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 5 iulie 1978 (denumită în continuare „scrisoarea de trăsură CMR"). În aceasta se arăta că produsele în cauză erau însoțite de un document administrativ electronic care avea un cod de referință administrativ (denumit în continuare „CRA"), prevăzut la articolul 21 din Directiva 2008/118. Această scrisoare preciza de asemenea că expeditorul era un antrepozit fiscal situat în Germania și că destinatarul era Seabrook Warehousing Ltd., un antrepozit fiscal situat în Regatul Unit.

14 Cu toate acestea, după consultarea Excise Movement and Control System – EMCS (Sistemul de informatizare a circulației și a controlului produselor supuse accizelor), funcționarii UKBA au putut stabili că CRA care figura pe scrisoarea de trăsură CMR fusese deja utilizat în cadrul unei alte livrări de bere pentru același antrepozit fiscal situat în Regatul Unit. Prin urmare, acești funcționari au

considerat că produsele în cauză nu circulau într-un regim suspensiv de accize și, în consecință, că accizele aferente acestora deveniseră exigibile la sosirea produselor respective în Regatul Unit. În aceste condiții, funcționarii UKBA au confiscat produsele în cauză, precum și vehiculul greu de marfă care le transporta.

15 Ulterior, Administrația Fiscală și Vamală, pe de o parte, i-a adresat lui WR o decizie de plată a accizelor în cuantum de 22 779 de lire sterline (GBP) (aproximativ 26 400 de euro), în temeiul articolului 13 alineatele (1) și (2) din Regulamentul din 2010 (denumită în continuare „decizia de plată în litigiu"), și, pe de altă parte, i-a aplicat lui WR o amendă de 4 897,48 GBP (aproximativ 5 700 de euro), în temeiul dispozițiilor anexei 41 la Finance Act 2008 (Legea finanțelor din 2008).

16 First-tier Tribunal (Tax Chamber) [Tribunalul de Primă Instanță (Camera fiscală), Regatul Unit] a admis acțiunea formulată de WR împotriva deciziei de plată în litigiu și a amenzii. Această instanță a statuat că WR, chiar dacă ar fi știut că produsele în cauză erau supuse accizelor, nu era complice la tentativa de contrabandă a acestor produse. Întrucât nu avea acces la Sistemul de informatizare a circulației și a controlului produselor supuse accizelor, acesta nu dispunea de niciun mijloc de a verifica dacă CRA care figura în scrisoarea de trăsură CMR fusese deja utilizat. Pe de altă parte, nimic din documentația de care dispunea nu era de natură să trezească suspiciuni în această privință. În plus, WR nu era proprietarul vehiculului greu de marfă și nu avea niciun drept sau interes propriu în privința produselor în cauză, singurul său scop fiind colectarea și livrarea acestor produse conform instrucțiunilor primite, în schimbul unei remunerații. Numai persoanele care au organizat tentativa de contrabandă ar dispune în fapt și în drept de controlul produselor în cauză la momentul confiscării lor. Instanța menționată a mai constatat că WR a informat-o cu privire la această confiscare pe persoana care îl însărcinase să transporte produsele în cauză, că identitatea persoanelor aflate la originea tentativei de contrabandă nu a fost stabilită și că Administrația Fiscală și Vamală nu a încercat să stabilească identitatea acestor persoane și nici pe cea a proprietarului vehiculului greu de marfă.

17 În aceste condiții, instanța amintită a statuat, în temeiul jurisprudenței Court of Appeal (England & Wales) [Curtea de Apel (Anglia și Țara Galilor), Regatul Unit], că WR era un „agent nevinovat" și că, în consecință, nu se putea considera că a „deținut" produsele în cauză sau „a efectuat livrarea" lor, în sensul articolului 13 din Regulamentul din 2010. Potrivit aceleiași instanțe, în lipsa cunoașterii reale sau prezumate a posesiei fizice a unor produse de contrabandă de către WR, reținerea răspunderii sale ar ridica probleme grave de compatibilitate cu obiectivele legislației aplicabile. Așadar, First-tier Tribunal (Tax Chamber) [Tribunalul de Primă Instanță (Camera fiscală)] a anulat atât decizia de plată în litigiu, cât și amenda aplicată lui WR.

18 Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) [Tribunalul Superior (Camera fiscală și a cancelariei), Regatul Unit] a respins apelul declarat de Administrația Fiscală și Vamală împotriva acestei decizii de anulare. Această instanță a statuat în esență că efectul calității de „agent nevinovat" este exonerarea de orice răspundere a persoanelor care nu au cunoștință, în mod real sau prezumat, de faptul că produsele pe care le transportă sunt produse pentru care ar fi trebuit plătite accize, însă acestea nu au fost achitate. Așadar, ar fi contrar atât Directivei 2008/118, cât și legislației naționale ca „agentul complet nevinovat" să fie responsabil de plata accizelor eludate.

19 Instanța de trimitere a respins în ceea ce privește amenda aplicată lui WR recursul formulat de Administrația Fiscală și Vamală împotriva hotărârii Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) [Tribunalul Superior (Camera fiscală și a cancelariei)], dar are îndoieli cu privire la temeinicia în raport cu Directiva 2008/118 a confirmării de către această din urmă instanță a anulării deciziei de plată în litigiu.

20 În aceste condiții, Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) [Curtea de Apel (Anglia și Țara Galilor) (Secția civilă), Regatul Unit] a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) O persoană […] care se află în posesia fizică a produselor accizabile la momentul când accizele devin exigibile pentru produsele respective în statul membru B datorează aceste accize în temeiul articolului 33 alineatul (3) din Directiva [2008/118] în cazurile în care persoana respectivă:
   a) nu avea niciun drept ori interes juridic sau economic față de produsele accizabile;
   b) transporta produsele accizabile, în schimbul unei remunerații, în numele unor terți, între statul membru A și statul membru B; și
   c) cunoștea faptul că produsele în a căror posesie se afla sunt produse accizabile, însă nu cunoștea și nu avea motive să suspecteze că accizele deveniseră exigibile pentru respectivele produse în statul membru B la momentul sau anterior momentului în care acestea au devenit astfel exigibile?

2) Răspunsul la întrebarea 1 este diferit în cazul în care [persoana în cauză] nu cunoștea că produsele aflate în posesia sa erau produse accizabile?”

Cu privire la întrebările preliminare

21 Prin intermediul întrebărilor formulate, la care trebuie să se răspundă împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 33 alineatul (3) din Directiva 2008/118 trebuie interpretat în sensul că o persoană care transportă în numele unor terți produse accizabile către un alt stat membru și care se află în posesia fizică a respectivelor produse în momentul în care accizele aferente acestora au devenit exigibile datorează aceste taxe, în temeiul dispoziției amintite, chiar dacă nu are niciun drept sau interes în privința produselor menționate și nu are cunoștință că acestea sunt accizabile sau, în cazul în care știe acest lucru, nu are cunoștință că accizele aferente acestora au devenit exigibile.

22 Potrivit articolului 33 alineatul (1) din Directiva 2008/118, în cazul în care produsele accizabile care au fost deja eliberate pentru consum într-un stat membru sunt deținute în scopuri comerciale – adică de o altă persoană decât o persoană privată sau de o persoană privată în alt mod decât pentru uz propriu și transportate de ea însăși – în alt stat membru pentru a fi livrate sau utilizate pe teritoriul acestuia, accizele devin exigibile în acest alt stat membru. În temeiul alineatului (3) al acestui articol, persoana plătitoare de accize este „persoana care efectuează livrarea sau deține produsele destinate livrării sau căreia îi sunt livrate produsele în cel de al doilea stat membru”.

23 Directiva 2008/118 nu definește noțiunea de persoană care „deține” produsele accizabile, în sensul articolului 33 alineatul (3) din această directivă, și nici nu face trimitere la dreptul statelor membre pentru a defini această noțiune. Potrivit unei jurisprudențe constante, rezultă atât din cerința aplicării uniforme a dreptului Uniunii, cât și din cea a principiului egalității că termenii unei dispoziții a dreptului Uniunii care nu conține nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul său de aplicare trebuie, în mod normal, să primească în întreaga Uniune o interpretare autonomă și uniformă, care trebuie stabilită conform sensului lor obișnuit în limbajul curent, ținând seama de contextul în care sunt utilizați și de obiectivele urmărite de reglementarea din care fac parte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iulie 2020, Santen, C-673/18, EU:C:2020:531, și Hotărârea din 16 iulie 2020, AFMB și alții C-610/18, EU:C:2020:565, punctul 50, precum și jurisprudența citată).

24 Or, noțiunea de persoană care „deține” produse vizează în limbajul curent o persoană care se află în posesia fizică a acestor produse. În această privință, problema dacă persoana în cauză are un drept sau vreun interes în privința produselor pe care le deține este lipsită de relevanță.

25 Pe de altă parte, nimic din modul de redactare a articolului 33 alineatul (3) din Directiva 2008/118 nu indică faptul că depinde calitatea de plătitor de accize, ca „persoană care deține produsele destinate livrării", de verificarea unei condiții ca această persoană să aibă cunoștință sau să fi trebuit să aibă cunoștință în mod normal de exigibilitatea accizelor în temeiul acestei dispoziții.

26 Această interpretare literală se coroborează cu economia Directivei 2008/118.

27 Astfel, în temeiul articolului 7 alineatul (1) și alineatul (2) litera (b) din această directivă, accizele devin exigibile în momentul „eliberării pentru consum" în statul membru în care se face eliberarea pentru consum. Noțiunea de „eliberare pentru consum" este definită drept deținerea de produse accizabile în afara unui regim suspensiv de accize, fără ca accizele să fi fost percepute. Într-un asemenea caz, persoana plătitoare de accize este, conform articolului 8 alineatul (1) litera (b) din directiva menționată, „persoana care deține [aceste] produse[…] sau orice altă persoană implicată în deținerea acestora".

28 Or, la fel ca articolul 33 alineatul (3) din Directiva 2008/118, articolul 8 alineatul (1) litera (b) din această directivă nu cuprinde nicio definiție expresă a noțiunii de „deținere" și nu impune nici ca persoana vizată să fie titularul unui drept sau să aibă vreun interes în privința produselor pe care le deține, nici ca ea să aibă cunoștință sau să fi trebuit să aibă cunoștință în mod normal de exigibilitatea accizelor în temeiul acestei dispoziții.

29 În schimb, într-o situație diferită de cea prevăzută la articolul 33 alineatul (3) din Directiva 2008/118, și anume în cazul unei nereguli săvârșite în cursul unei deplasări a produselor accizabile în regim suspensiv de accize, în sensul articolului 4 punctul 7 din această directivă, articolul 8 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) din directiva menționată prevede că este plătitoare de accize orice persoană care a participat la ieșirea neregulamentară a acestor produse din regimul suspensiv de accize și care, în plus, „avea cunoștință sau care ar fi trebuit să aibă cunoștință în mod normal de caracterul neregulamentar al acestei ieșiri". Această a doua condiție, asimilabilă cerinței unui element intențional, nu a fost preluată de legiuitorul Uniunii nici la articolul 33 alineatul (3), nici, de altfel, la articolul 8 alineatul (1) litera (b) din aceeași directivă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 17 octombrie 2019, Comida paralela 12, C-579/18, EU:C:2019:875, punctul 39).

30 Rezultă că, atunci când, în Directiva 2008/118, legiuitorul Uniunii a dorit ca un element intențional să fie luat în considerare în scopul determinării persoanei plătitoare de accize, acesta a prevăzut acolo o dispoziție expresă în acest sens.

31 În plus, o interpretare care limitează calitatea de plătitor de accize ca „persoană care deține produsele destinate livrării", în sensul articolului 33 alineatul (3) din Directiva 2008/118, numai la persoanele care au cunoștință sau care ar fi trebuit să aibă cunoștință în mod normal de exigibilitatea accizelor nu ar fi conformă cu obiectivele urmărite de Directiva 2008/118, printre care figurează combaterea fraudei, a evaziunii fiscale și a eventualelor abuzuri (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iunie 2017, Comisia/Portugalia, C-126/15, EU:C:2017:504, punctul 59).

32 Astfel, această directivă stabilește, după cum prevede articolul său 1 alineatul (1), un regim general pentru accizele percepute, direct sau indirect, asupra consumului produselor enumerate în cuprinsul său, în special pentru ca, după cum reiese din considerentele (2) și (8) ale acesteia, exigibilitatea accizelor să fie aceeași în toate statele membre, iar datoria fiscală aferentă acestora să fie recuperată efectiv (a se vedea prin analogie Hotărârea din 5 aprilie 2001, Van de Water, C-325/99, EU:C:2001:201, punctele 39 și 41).

33 În această privință, după cum a arătat avocatul general la punctul 29 din concluzii, legiuitorul Uniunii a intenționat să definească în sens larg, la articolul 33 alineatul (3) din Directiva 2008/118, categoria persoanelor plătitoare de accize în cazul deplasării de produse accizabile care sunt deja „eliberate pentru consum" într-un stat membru și care sunt deținute, în scopuri comerciale, în alt stat membru pentru a fi livrate sau utilizate acolo, astfel încât să se asigure, pe cât posibil, recuperarea acestor taxe.

34 Or, reținerea unei condiții suplimentare ca „persoana care deține produsele destinate livrării", în sensul articolului 33 alineatul (3) din Directiva 2008/118, să aibă cunoștință sau să fi trebuit să aibă cunoștință în mod normal de exigibilitatea accizelor ar face dificilă în practică recuperarea acestor taxe de la persoana cu care autoritățile naționale competente sunt în contact direct și care în multe situații este singura de la care aceste autorități pot solicita în practică plata taxelor menționate.

35 Această interpretare a articolului 33 alineatul (3) din Directiva 2008/118 nu aduce atingere posibilității, eventual prevăzute de dreptul național, a persoanei care, în temeiul acestei dispoziții, a achitat accizele devenite exigibile de a formula o acțiune în regres împotriva unei alte persoane obligate la plata acestor taxe (a se vedea prin analogie Hotărârea din 17 octombrie 2019, Comida paralela 12, C-579/18, EU:C:2019:875, punctul 44).

36 Având în vedere cele ce precedă, este necesar să se răspundă la întrebările adresate că articolul 33 alineatul (3) din Directiva 2008/118 trebuie interpretat în sensul că o persoană care transportă în numele unor terți produse accizabile către un alt stat membru și care se află în posesia fizică a respectivelor produse în momentul în care accizele aferente acestora au devenit exigibile datorează aceste taxe, în temeiul dispoziției amintite, chiar dacă nu are niciun drept sau interes în privința produselor menționate și nu are cunoștință că acestea sunt accizabile sau, în cazul în care știe acest lucru, nu are cunoștință că accizele aferente acestora au devenit exigibile.

Cu privire la cheltuielile de judecată

37 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Articolul 33 alineatul (3) din Directiva 2008/118/CE a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind regimul general al accizelor și de abrogare a Directivei 92/12/CEE trebuie interpretat în sensul că o persoană care transportă în numele unor terți produse accizabile către un alt stat membru și care se află în posesia fizică a respectivelor produse în momentul în care accizele aferente acestora au devenit exigibile datorează aceste taxe, în temeiul dispoziției amintite, chiar dacă nu are niciun drept sau interes în privința produselor menționate și nu are cunoștință că acestea sunt accizabile sau, în cazul în care știe acest lucru, nu are cunoștință că accizele aferente acestora au devenit exigibile.

Semnături